

Tiina Laasosen teos Puun syli on esillä Seinäjoen taidehallissa. Hän on käyttänyt siinä Ilmajoelta lahjoitettua koivua ja Seinäjoelta tullutta pihlajaa. KUVAT: TOMI KOSONEN

Galleriakierros ilahduttaa

Teimme taidekierroksen Etelä-Pohjanmaalla - Yksi näyttely osui vahvasti sydämeen.

Seinäjoki, Lapua, Kauhava
Laura Krohn

Syysviikonloput kutsuvat kulttuurin ja kuvataiteen pariin. Yksi hyvä vaihtoehto on lähteä näyttelykierrokselle taidegallerioihin. Kävimme katsomassa, missä ainakin Etelä-Pohjanmaalla kannattaa poiketa. Vastaan tuli ilahduttavia, vaikuttavia, kiehtovia ja ahdistavia teoksia.

Seinäjoen taidehallissa on jo kesäkuusta lähtien ollut ollut esillä **Tiina Laasosen** näyttely. Jos et vielä ole siellä käynyt siellä, mene ihmeessä!

Seinäjokelaistaiteilijan näyttely on pysäyttävä kokemus. Siellä voi aistia jopa jotain pyhää suomalaisille niin tärkeän materiaalin, puun, äärellä.

Näyttely toimii sekä yksityiskohtien että kokonaisuuden puolesta. Lämpöisestä materiaalista tehdyt teokset tulevat vähän kolkossa Hallissa hienosti esiin. Koko tila, kuten sen vanhat rujot metalliovet, luovat vaikuttavaa tunnelmaa.

Mittasuhteet ovat juuri oikeat. Teokset ovat tarpeeksi isoja ja nii-

Seinäjoen taidehallin Vintillä on esillä Sarah Nakiiton ja Liisa-Irmelen Liwatan installaatioita.

tä on sopiva määrä, jotta ympärille jää tyhjää tilaa.

Katsomiskokemus on hieno sekä kaukaa että läheltä. Puun pinta on hienon elävää ja aina ihan erilaista. Ainoa harmi on se, että koskea ei saa, vaikka pehmeä sileys ja krouvi karheus niin houkuttelisivat.

Näyttelyyn on osallistettu oival-

lisella tavalla pohjalaisia. Avoimessa puunkeruukampanjassa ihmiset saivat lahjoittaa puuta kotipihoiltaan. Materiaalia on Seinäjoelta, Lapualta ja Vaasasta. Mukana on myös terijoensalava entisen taloyhtiöni pihalta.

Taiteilija keräsi myös muistoja ja tarinoita pihapiiristä, jotka syystä tai toisesta jouduttiin kaatamaan.

Nyt ne saavat jatkaa elämäänsä taiteessa.

Näyttelytekstit laajentavat näyttelyä, mutta teokset puhuttelevat ja ovat ymmärrettäviä myös ilman pitkiä selityksia. Toisin kuin kerrosta ylempänä.

Taidehallin Vintillä on esillä kahden taiteilijan, Ruotsissa asuvan

Sarah Nakiiton ja helsinkiläisen **Liisa-Irmelen Liwatan** näyttely *Still I Rise*. Sen ovat kuratoineet **Elham Rahmati** ja **Vidha Saumya**.

Näyttelytekstin mukaan se käsittelee henkistä sietokykyä, esi- vanhempien muistia ja jatkuvasti muovautuvaa minua. Kuraattoreiden kirjoittavat, että taiteilijoiden työskentelytapojen risteytessä syntyy tila, jossa näyttelykävijät pääsevät osaksi muutosta: todistamista, ajattelemista ja hiljaista kapinaa.

Näyttelyn yleistunnelma on hienon ahdistava. Teokset ovat mustanpuhuvia. Kokonaisuus jää vähän etäiseksi, mutta kun jaksaa perehtyä, kokee myös ahaa-elämyksiä ja oppii uutta.

Nakiiton isot mustat *Second skin*-kangasteokset ovat vähän pelottavia hahmoja. Ne on tehty ugandalaisesta viikunankuorikankaasta eli olubufosta. Se on tärkeä osa alueen kulttuuriperintöä. Teos avautuu, kun näkee videolta, miten sitä perinteisin menetelmin Ugandassa tehdään.

Helsingissä asuva **Liisa-Irmelen Liwatan** installaatiot ja video käsittelevät sanaa napa niin ruumiillisena kuin navigoinnin käsitteenä. Se on kiinnostava lähtökohta, mutta toteutus jää etäiseksi, teoksiin ei pääse sisään.

Pohjanmaan valokuvakeskus on sulkemassa oviaan lopullises-